

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 470/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Petra Molnára podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **TECH-MASTERS Slovakia s. r. o.**, Budovateľská 63, Prešov, IČO 31 701 892, zastúpeného JUDr. Ľubou Berezňaninovou, PhD., advokátkou, Hlavná 45, Prešov, proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8Cob/96/2022-231 z 31. mája 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8Cob/96/2022-231 z 31. mája 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 36Cb/163/2019 domáhal zaplatenia sumy 6 000 eur s príslušenstvom z titulu zmluvnej pokuty z dôvodu porušenia konkurenčnej doložky dohodnutej v zmluve o obchodnom zastúpení z 13. mája 2015 (ďalej len „zmluva o obchodnom zastúpení“) žalovaným ako obchodným zástupcom. Okresný súd rozsudkom č. k. 36Cb/163/2019 zo 6. mája 2022 žalobu v celom rozsahu zamietol s odôvodnením, že nepovažoval za preukázané porušenie stranami sporu dohodnutej konkurenčnej doložky ani porušenie zmluvnej povinnosti upravenej v čl. IV bode 4.3 zmluvy o obchodnom zastúpení, teda vykonávanie činnosti podľa predmetnej zmluvy o obchodnom zastúpení mimo žalovanému vymedzeného zastupiteľského obvodu. Na základe sťažovateľom

podaného odvolania krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) Zo strany súdu prvej inštancie, ako aj krajského súdu došlo nielen k nerešpektovaniu tzv. prenosu dôkazného bremena, ale aj k nerešpektovaniu § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tým, že súdy považovali za sporné aj tvrdenia či skutočnosti, ktoré neboli v konaní druhou sporovou stranou účinne popreté, čím došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov. Sťažovateľ sa o väčšine skutočností, ktoré boli pre súd sporné, resp. považované za nepreukázané, dozvedel až z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie. V konaní bolo pritom uskutočnené aj predbežné prejednanie sporu, na ktorom na väčšinu „sporností“ uvedených v odôvodnení rozsudku okresný súd ani nereagoval a taktiež na ne nepoukázal ani v rámci uskutočnených pojednávaní, čím v podstate odňal sťažovateľovi možnosť realizácie efektívnej obrany, resp. právo na využitie ďalších prostriedkov procesného útoku.

b) Zo strany okresného súdu a za súčasnej konvalidácie odvolacím súdom došlo k neoprávnenému prenosu dôkazného bremena na sťažovateľa, resp. k jeho nesprávnemu a nespravodlivému rozloženiu, pričom súdy pripísali na jeho ťarchu nepreukázanie obsahu objednávok, s ktorými sťažovateľ nedisponoval. V tejto otázke okresný súd a krajský súd vec nesprávne právne posúdili, pričom predmetné nesprávne posúdenie malo v konečnom dôsledku vplyv aj na celkový výsledok konania.

c) Súdy nepristúpili k vyhodnoteniu dôkazov vo vzájomnej súvislosti, pričom neprihliadli na skutočnosť, že všetky dôkazy do seba vzájomne zapadajú a na seba nadväzujú. Jediný logický záver vyplývajúci z predložených dôkazov je pritom ten, že žalovaný vykonával konkurenčnú činnosť oproti činnosti sťažovateľa a že došlo k porušeniam zmluvy o obchodnom zastúpení tak, ako boli vymedzené sťažovateľom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu z dôvodu nesprávnej aplikácie a rozloženia dôkazného bremena v konaní, nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať ústavnou sťažnosťou len za predpokladu, že sa sťažovateľ nemôže a ani v budúcnosti nebude môcť domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom využitím takých právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže

byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05)].

6. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti z nej ústavný súd zistil, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie. Dopytom na okresnom súde ústavný súd zistil, že dovolanie sťažovateľa mu bolo doručené 13. septembra 2023.

7. Podané dovolanie sťažovateľ oprel o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pričom ho formuloval tak, že „... *odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a to najmä vzhľadom na absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia, absenciu riadneho vysporiadania sa s procesom dokazovania a práva na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými okolnosťami súdom. Súd I. inštancie ako aj odvolací súd nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, ktoré vyústili do nesprávne a nedostatočne zisteného skutkového stavu a v konečnom dôsledku do nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca rovnako namieta aj nesprávne posúdenie v otázke aplikácie a posúdenia dôkazného bremena, keďže súdy nesprávne posúdili rozloženie dôkazného bremena, čo v konečnom dôsledku malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.*“.

8. Podanie dovolania sťažovateľom proti napadnutému rozsudku krajského súdu bráni ústavnému súdu v preskúmaní tohto rozhodnutia krajského súdu v zmysle princípu subsidiarity. Súbežné podanie dovolania a ústavnej sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa sťažnosť týka, je oprávnený rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

9. Do výlučnej právomoci najvyššieho súdu patrí posúdenie, či napadnutým rozsudkom krajského súdu bol naplnený dôvod prípustnosti (a tým zároveň dôvodnosti) dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Konformnosť rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní so základnými právami a slobodami je následne eventuálne preskúmateľná ústavným súdom. Pre prípadné námietky sťažovateľa, ktoré nemohli byť uplatnené ako dovolací dôvod proti napadnutému rozsudku krajského súdu, platí pre plynutie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti § 124 posledná veta zákona o ústavnom súde.

10. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

11. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu